

Sygn. akt I UK 39/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Olsztynie
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt III AUa 691/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 21 października 2014 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Olsztynie od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie z dnia 7 stycznia 2014 r., zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 27 czerwca 2013 r. o odmowie przyznania wnioskodawcy M. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach i przyznającego mu prawo do tego świadczenia od dnia 1 maja 2013 r. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że skoro wnioskodawca przed powołaniem go do odbycia służby wojskowej oraz po jej zakończeniu pozostawał w zatrudnieniu w „S.” w S. w M. (zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 30 dni po odbyciu służby wojskowej), na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, zaliczane do pracy w warunkach

szczególnych, to zachował prawo do uwzględnienia okresu służby wojskowej (od 24 października 1979 r. do 6 kwietnia 1982 r.) do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440, ze zm.), w związku z § 2 ust. 1, § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), w związku z art. 120 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, w kształcie obowiązującym od 1 września 1979 r. do 20 października 2005 r. (t.j.: Dz.U. z 2012 r., poz. 461, ze zm.), przez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji bezpodstawne zaliczenie do okresów pracy w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej przez ubezpieczonego (od 24 października 1979 r. do 6 kwietnia 1982 r.) oraz przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku ubezpieczonemu, który nie legitymował się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Skarżący organ wniósł o przyjęcie do rozpoznania przedmiotowej skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), utrzymując, że Sąd Apelacyjny przyznając prawo do świadczenia z art. 184 ustawy emerytalnej w związku z § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sposób kwalifikowany jako oczywisty naruszył prawo. Tymczasem dyspozycje tych przepisów są jednoznaczne i mogą być stosowane do ubezpieczonych pracowników legitymujących się na dzień 1 stycznia 1999 r. 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżanego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, alternatywnie domagał się uchylenia zaskarżanego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz o zasądzenie na jego rzecz od strony przeciwnej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisach, w tym także kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. W utrwalonej judykaturze przyjmuje się, że do zaliczania okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby, w szczególności art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Przepis art. 108 ust. 1 został następnie zastąpiony przez art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku, Dz.U. z 1979 Nr 18, poz. 111). W utrwalonej judykaturze zapoczątkowanej wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06 (OSNP 2007 nr 7-8, poz. 108) Sąd Najwyższy uznaje, że okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego szczególnego zatrudnienia. Także w kolejnych orzeczeniach Sąd Najwyższy prezentował jednolite stanowisko, że okres służby wojskowej żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych, który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych szczególnych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (por. wyroki: z dnia 24 listopada 2009 r., II UK 215/09 OSNP 2011 nr 15-16, poz. 219; z dnia 9 marca 2010 r., I UK 333/09, niepublikowany, lub z dnia 24 maja 2012 r., II UK 265/11, niepublikowany).

Mając na uwadze fakt, że skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na zarzucie oczywistego naruszenia prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa

materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy takim naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej (por. postanowienie SN z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, a także postanowienie dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, oba dotychczas niepublikowane). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest jakichkolwiek argumentów dla poparcia tezy o rozumianej w ten sposób oczywistej zasadności skargi, zważywszy na wskazane wyżej ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego. Podważany prawidłowy osąd sprawy, w której ubezpieczony przed powołaniem go do służby wojskowej (od 24 października 1979 r. do 6 kwietnia 1982 r.), jak i po jej zakończeniu pozostawał w szczególnym zatrudnieniu w tym samym zakładzie pracy, odpowiada dominującej linii orzeczniczej, utrwalonej w powołanych judykatach Sądu Najwyższego, a przeto bezzasadny okazał się kasacyjny wniosek organu rentowego o rzekomej oczywistości ewidentnie bezpodstawnej i bezzasadnej skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).